

Arrest

nr. 190619 van 11 augustus 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2017 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 augustus 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2017 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 11 augustus 2017 om 15.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Famke Van Der Schueren, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Marco Dubois, die loco advocaat Edda Matteredne verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 12 juni 2014 een aanvraag in tot afgifte van een visum type C voor familiebezoek gedurende 15 dagen bij zijn broer S.H. in Nederland. Verzoeker is in het bezit van Pakistaans paspoort, afgegeven op 24 oktober 2012 en geldig tot 23 oktober 2017, en visum type C geldig voor 30 dagen Nederland binnengekomen op 3 augustus 2014. In het paspoort staat ook een

visum als echtgenoot van een Zuid-Afrikaanse burger, voor meerdere binnenkomsten, afgegeven op 6 februari 2013 en geldig tot 5 februari 2015.

1.2. Volgens zijn verklaringen is hij op 16 december 2015 België binnengekomen en diende hij op 16 december 2016 een eerste aanvraag in tot gezinshereniging in toepassing van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 15 juni 2016 geweigerd.

1.3. Op 17 augustus 2016 diende verzoeker een tweede aanvraag in tot gezinshereniging. Deze aanvraag werd op 16 februari 2017 geweigerd. Deze beslissing luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.08.2016 werd ingediend door:

Naam: A.

Voornaam: S.

Nationaliteit: Pakistan

Geboortedatum: 28.06.1978

Geboorteplaats: G.

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 17.08.2016 gezinshereniging aan met zijn broer, zijnde H., S., geboren op 14.01.1981, van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- Pakistaanse schoolrapporten (1996) o.n.v. de referentiepersoon en betrokkene*
- verklaringen op eer door vroegere Pakistaanse bureaus van betrokkene en de referentiepersoon en een Imam in Pakistan*
- attesten van woonst dd 22.09.2016 en 28.09.2016 en fiche familial dd 11.07.2016 van de Pakistaanse autoriteiten*
- visumaanvraag dd 24.04.2014 o.n.v. betrokkene via de Belgische ambassade te Pakistan, met het oog op een familiebezoek aan de referentiepersoon die toen woonachtig was in Nederland*
- attesten van het Zorginstituut Nederland dd 23.05.2016, 26.04.2016 en 09.03.2016 o.n.v. de referentiepersoon*
- ongedateerde foto's*
- bewijs van inschrijving van de referentiepersoon in Breda (Nederland) waaruit blijkt dat de referentiepersoon sinds 06.09.2005 in Nederland gevestigd was.*
- verklaring op eer door een derde waarin deze verklaart dat de referentiepersoon financieel instaat voor betrokkene. Deze verklaring op eer kan echter niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid getoetst worden en is bovendien niet vergezeld van enig bewijsstuk.*

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van voor de komst van betrokkene naar België deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit voornoemde documenten blijkt weliswaar dat hij sedert 16.12.2015 in België deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon; er werd echter niet aangetoond dat dit reeds het geval was in Nederland.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vallen van de Belgische staat, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert december 2015 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het staat betrokkene vrij zich elders te vestigen alwaar hij legaal kan binnenkomen en verblijven. De referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene en de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Derhalve kan het gezinsleven van beide evenmin als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Van enige medische problematiek op naam van betrokkene is geen sprake.”

Het tegen deze beslissing ingediende beroep werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 189 402 van 5 juli 2017.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 8 augustus 2017 de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot afgifte van een inreisverbod voor drie jaar. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: A.

voornaam: S.

geboortedatum: 28.06.1978

geboorteplaats: G.

nationaliteit: Pakistan

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het meest recente aan hem ter kennis gegeven werd op 17.02.2017 (bijlage 20). Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene kwam volgens zijn eigen verklaring op 16.12.2015 het Rijk binnen zonder geldig verblijfsdocument en verblijft hier sindsdien in precair verblijf.

Betrokkene diende op 16.12.2016 een aanvraag tot gezinshereniging in op basis van artikel 47 in functie van zijn legaal in het Rijk verblijvende broer H., S. (geboren op 14.01.1981 te S. en van Nederlandse nationaliteit). Deze aanvraag werd op 15.06.2016 geweigerd. Deze beslissing is aan betrokkene betekend op 16.06.2016 samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20 van 15.06.2016), geldig 30 dagen. Op 17.08.2016 diende betrokkene voor de tweede maal een aanvraag tot gezinshereniging in op basis van artikel 47, opnieuw in functie van zijn broer. Deze aanvraag werd geweigerd op 16.02.2017. Deze beslissing is aan betrokkene betekend op 17.02.2017 samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20 van 16.02.2017), geldig 30 dagen. Betrokkenes beroep tot nietigverklaring van deze weigeringsbeslissing werd door de RVV verworpen op 5.07.2017.

Het feit dat betrokkenes broer legaal in België verblijft, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat betrokkene samenwoont met zijn broer. Betrokkene toont immers niet aan dat hij reeds deel uitmaakte van het gezin van zijn broer voor zijn komst naar België. Betrokkene toont evenmin aan dat hij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene en zijn broer kunnen door middel van moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met elkaar. Bovendien kan betrokkenes broer hem steeds bezoeken in Pakistan.

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Bovendien werd betrokkene door de gemeente Hoogstraten op 16.06.2016 en op 17.02.2017 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de

verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene heeft hier geen gebruik van gemaakt.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het meest recente aan hem ter kennis gegeven werd op 17.02.2017.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Pakistan.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, Cuypers, K., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie Noorderkempen, en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Vottem, de betrokkene, A., S., op te sluiten in de lokalen van het centrum te Vottem Vanaf 08.08.2017”.

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Allereerst dient te worden geduïd dat de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering werd genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de vreemdelingenwet en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

2.2. De Raad wijst er daarnaast op dat artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker betoogt dat haar een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering werd betekend en dat indien zij een beroep zou doen op de gewone schorsingsprocedure er niet tijdig een uitspraak van de Raad zal zijn die een uitvoering van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kan verhinderen. Het uiterst dringend karakter van de vordering – dat door verweerder ook niet in vraag wordt gesteld – is hiermee aangetoond.

2.3. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.4.1. In wat als een enig middel wordt beschouwd voert verzoekster aan dat de volgende bepalingen werden geschonden:

- de artikelen 7, lid 1, 1°, 47/1, 2°, 49, § 3, 52, 62, 74/13 en 74/14, § 3, 4°, van de vreemdelingenwet
- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991)
- de formele en materiële motiveringplicht, de zorgvuldigheidsplicht, het hoorrecht en het redelijkheidsbeginsel
- de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM)
- het artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG)
- de artikelen 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten).

Wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, betoogt verzoeker dat indien hij opgeroepen was en verhoord geweest door de Dienst Vreemdelingenzaken, hij elementen had kunnen doen gelden die van aard waren om op de tussen te komen beslissing een invloed te hebben. Hij stelt dat hij had kunnen aangeven dat hij een cassatieberoep zal indienen of heeft ingediend tegen het arrest nr. 189 402 van 5 juli 2017 (verzoekschrift, stuk 6). Hij had de elementen kunnen aangeven die hij in het kader van zijn procedure voor gezinshereniging in toepassing van artikel 47/1 heeft aangebracht. Hij licht toe dat de scheiding van zijn broer H.S. en zijn partner S.B. een element is waarmee de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden. Hij herhaalt dat hij en zijn broer en hechte familie vormen en dit niet kan worden betwist, zoals blijkt uit de neergelegde stukken die reeds aanwezig zijn in het dossier (verzoekschrift, stuk 2, 3, 4 en 5). Tot slot verwijst verzoeker ernaar dat hij een relatie heeft met mevrouw S.B., van Nederlandse nationaliteit. Hij heeft al twee jaar een intense liefdesrelatie met haar en zij overwegen om zich samen te vestigen in België. Een persoonlijke verklaring werd toegevoegd alsook talrijke stukken die de relatie bewijzen (verzoekschrift, stuk 7). Hij is van mening dat indien hij was gehoord dit tot een andere beslissing had geleid of kunnen leiden.

Hij dient conform artikel 8 en 13 van het EVRM een daadwerkelijk rechtsmiddel te hebben, waarbij hij in staat is om de thans bestreden beslissing aan te vechten.

Hij acht de zorgvuldigheidsplicht geschonden omdat in het kader van het bevel om het grondgebied te verlaten geen enkele overweging werd gemaakt in verband met het gezinsleven ondanks alle aanwezige stukken.

Verzoeker stelt dat een loutere verwijzing naar artikel 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet en een bevel geen voldoende grond is om geen termijn te verlenen om het grondgebied te verlaten. Er dient geval per geval, rekening houdend met de persoon in kwestie en met het tijdstip waarop de bevelen zijn gegeven, te worden geargumenteed waarom de bevelen precies een reden zijn om geen termijn te geven. Dit is niet gebeurd.

Wat de beslissing tot terugleiding naar de grens betreft, geeft verzoeker te kennen dat dezelfde toelichting kan worden herhaald. Hij meent ook dat artikel 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet niet werden gerespecteerd, nu dit niet werd opgenomen en dus niet werd onderzocht wat dit onderdeel van de bestreden beslissing betreft.

2.4.2. In de nota met opmerkingen zet verweerder uiteen dat geen ernstig middel werd aangevoerd.

2.4.3. Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat het bevel afzonderlijk van het luik "*terugleiding naar de grens*" moet worden beoordeeld. De bestreden beslissing dient als een geheel te worden gelezen nu deze steunt op een toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker betoogt dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden, moet die in voorliggende zaak worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1°, en tweede lid en artikel 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid, 1°, van vreemdelingenwet voorziet dat, behoudens indien meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag hiertoe een beletsel vormen, verweerder een

vreemdeling die niet is gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en die niet beschikt over de in artikel 2 van de vreemdelingenwet bepaalde documenten, het bevel om het grondgebied te verlaten moet geven.

Het is niet betwist dat verzoeker niet tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk is gemachtigd of toegelaten en dat hij niet beschikt over een geldig visum. Tevens blijkt niet dat er in voorliggende zaak een meer voordelige bepaling zou bestaan waardoor artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet niet toepasselijk is.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad merkt allereerst op dat verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat verweerder geen rekening hield met het gegeven dat hij voorhoudt een hechte familieband te hebben met zijn Nederlandse broer die in België over een verblijfsrecht beschikt. Verweerder wees in zijn beslissing zo op de twee procedures die verzoeker heeft doorlopen en licht toe dat deze verblijfssituatie niet volstaat om een beschermenswaardige gezinssituatie in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen. De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk dit standpunt in te nemen omdat de gezinsherenigingsprocedure in toepassing van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet in wezen het recht op een beschermenswaardig familieleven in België mogelijk maakt. Tevens wordt geduïd in de bestreden beslissing dat zowel verzoeker als zijn broer wisten dat verzoekers verblijf in België vanaf het begin precair was, gelet op het feit dat verzoeker volgens zijn eigen verklaring op 16 december 2015 België is binnengekomen zonder geldig verblijfsdocument. Tenslotte merkt verweerder op dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen.

Verweerder gaf middels zijn motivering aldus aan dat voor hem geen beschermenswaardig gezinsleven voorligt. De Raad stelt vast dat *prima facie* verzoeker geen duidelijke elementen of stukken aanbrengt die van aard zijn deze vaststelling alsnog te kunnen weerleggen. Verzoeker geeft immers zelf toe in het verzoekschrift dat hij verweerder niet heeft kunnen overtuigen in het kader van een procedure tot gezinshereniging en bevestigt thans dat hij in dat verband geen andere elementen kan voorleggen dan de elementen die reeds werden beoordeeld in de beslissing van 16 februari 2017. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen. Het louter wijzen op een cassatieberoep dat werd ingediend of zal worden ingediend, kan in dit verband niet volstaan om afbreuk te doen aan het gezag van gewijsde van het arrest van 5 juli 2017. Verzoeker kan hierdoor evenmin ernstig menen dat hij in het kader van huidig beroep een nieuwe beoordeling wenst van de beslissing van 16 februari 2017 die werd genomen over de aanvraag die in toepassing van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet werd afgewezen. Verzoeker brengt, wat mevrouw S.B. betreft, op geen enkele wijze voldoende concrete elementen of stukken aan die wijzen op enige stabiele en duurzame relatie en die het bestuur ten onrechte niet in rekening zou hebben gebracht of waaromtrent ten onrechte geen verder onderzoek zou zijn gebeurd, los van het feit dat deze elementen helemaal niet aan de orde waren op het ogenblik waarop de bestreden beslissing werd genomen. Verzoeker refereert naar een verklaring van mevrouw S.B., maar deze werd zelfs niet ondertekend, zodat deze niet met zekerheid aan haar kan worden toegeschreven. De neerslag van de conversaties tussen verzoeker en mevrouw S.B. en een foto via WhatsApp, laten op het eerste zicht niet toe voormelde motivering te weerleggen zodat niet blijkt dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het gegeven dat verzoeker niet gekend zou zijn voor strafrechtelijke feiten, en evenmin een gevaar zou vormen voor het economisch welzijn, de goede zeden of de rechten en vrijheden van anderen, vermag voormelde motivering van het bestuur op het eerste zicht evenmin te weerleggen. Door te beweren dat hij geenszins een gevaar voor de openbare orde vormt, weerlegt hij *prima facie* ook geenszins de terechte vaststelling in het bestreden bevel dat verzoeker noch zijn broer er onwetend van konden zijn dat verzoekers verblijfssituatie in België vanaf het begin precair was.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verhindert verzoeker ook niet om op eender welk moment, de opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen en na het verwerven van de nodige binnenkomstdocumenten alsnog het Belgisch grondgebied te betreden teneinde zijn broer of mevrouw S.B. te vervoegen. De tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het voorgehouden gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, gezien het feit dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven of dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in, of niet eerbiediging van, zijn privé- en gezinsleven zou uitmaken of dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107), en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de bevoegde staatssecretaris, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat een schending van artikel 8 van het EVRM *prima facie* niet aannemelijk wordt gemaakt.

De Raad benadrukt dat verzoeker uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geen gerechtigde verwachting kan scheppen op een toelating tot verblijf of een bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. De Raad treedt aldus de bevindingen van verweerder omtrent het privéleven van verzoeker bij.

Een ernstige grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Een schending van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet blijkt evenmin. Artikel 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet laat toe dat een vreemdeling geen termijn wordt toegestaan om vrijwillig het Rijk te verlaten indien deze vreemdeling niet binnen de hem toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven. Dit is het geval. Bijgevolg is het geenszins kennelijk onredelijk om over te gaan tot een gedwongen tenuitvoerlegging van de terugleiding naar de grens in toepassing van artikel 7, tweede lid, van de vreemdelingenwet.

Daar verzoeker niet aantoont dat hij een kind heeft of dat verweerder enig ernstig gezondheidsprobleem over het hoofd heeft gezien en nu uit de motivering van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat hij rekening hield met verzoekers voorgehouden gezins- en familieleven kan niet worden besloten dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet werd geschonden.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt ook dat verweerder rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 8 van het EVRM. Verweerder heeft toegelicht waarom hij van oordeel is dat deze verdragsbepaling geen belemmering vormt voor het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de vaststellingen van verweerder incorrect zijn of dat zijn argumentatie kennelijk onredelijk is. Een schending van de materiële motiveringsplicht of het redelijkheidsbeginsel wordt *prima facie* niet aangetoond.

Er dient te worden gesteld dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoeker kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen.

De hoorplicht vormt evenwel een beginsel van behoorlijk bestuur en dient derhalve door verweerder als dusdanig wel in aanmerking te worden genomen.

Er dient te worden toegelicht dat een eventuele miskenning van de hoorplicht echter slechts tot de nietigverklaring van een na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Gelet op de voorgaande vaststellingen toont verzoeker dit evenwel niet aan. Verweerder was immers op de hoogte van het feit dat verzoeker aangaf in functie van zijn broer met wie samenwoonde een verblijf wenste te bekomen, nu reeds op 16 februari 2017 een tweede keer een beslissing werd genomen tot weigering

van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Met de herhaling van de hierboven reeds besproken toelichting bij het middel, maakt verzoeker niet duidelijk dat iets aan zijn verblijfsstatus was gewijzigd. Verweerder kon de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet – die hem verplichten om een beslissing tot afgifte van bevel om het grondgebied te verlaten te nemen – dan ook niet naast zich neer leggen.

Verzoeker toont niet aan dat hij een belang heeft bij zijn grief dat hij niet bijkomend werd gehoord alvorens de bestreden beslissing werd genomen.

Verzoeker kan daarnaast ook niet voorhouden dat hij niet de kans kreeg om de inlichtingen die hij nuttig achtte aan verweerder ter kennis te brengen, nu hij tot tweemaal een aanvraag in toepassing van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet heeft ingediend, alvorens de bestreden beslissing werd genomen.

Een schending van de hoorplicht of van de zorgvuldigheidsplicht blijkt *prima facie* niet.

De formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel verzoeker in kennis te stellen van de redenen waarom de bestreden beslissing werd genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. In de bestreden beslissing dienen de juridische en feitelijke overwegingen te worden opgenomen die aan deze beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat *prima facie* voldaan werd aan de formele motiveringsplicht. Gelet op bovenstaande bespreking van het middel blijkt overigens dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin opgeworpen wordt dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste beoordelingsfout, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

De schending van een richtlijn kan niet rechtstreeks worden aangevoerd wanneer deze werd omgezet naar de interne wetgeving. Nu de richtlijn 2008/115/EG met de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) in Belgisch recht werd omgezet en verzoeker niet aantoont dat het door hem ingeroepen artikel 5 van deze richtlijn daarbij niet (correct) omgezet zou zijn, kan hij zich niet dienstig op deze bepaling beroepen. Voorts voert verzoeker in het middel nog een resem andere bepalingen en beginselen aan waarvan hij nalaat op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen te zetten op welke wijze ze geschonden werden door de bestreden beslissing. Het middel is *prima facie* wat die onderdelen betreft dan ook onontvankelijk.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

2.5. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om ook de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die is gericht tegen de bestreden beslissing af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf augustus tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE BONDT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE BONDT

S. VAN CAMP